

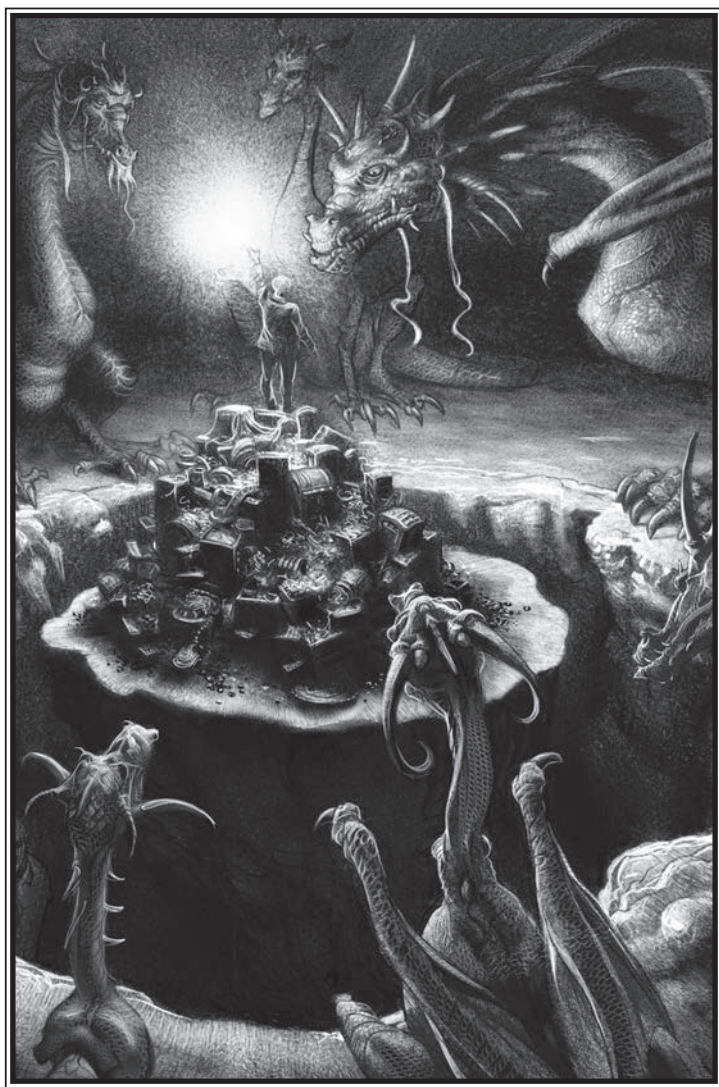
DRAKOLŌGIA

III. DIEL

DRAČÍ UČEŇ

DUGALD A. STEER

DRAČÍ UČEŇ

DRAČÍ UČEŇ

Drakológia

Diel III

Dugald A. Steer

Ilustroval Nick Harris

slovar

Maxovi, Cameronovi a Tobymu
Dugald A. Steer

Drahému priateľovi a radcovi Virgilovi Pomfretovi
Nick Harris

Prvý raz vyšlo vo Veľkej Británii v roku 2011 vo vydavateľstve Templar Publishing.
Toto výročné vydanie vyšlo v roku 2013 vo vydavateľstve Templar Publishing, imprint
The Templar Company Limited, Deepdene Lodge, Deepdene Avenue, Dorking, Surrey,
RH5 4AT, UK.

Text copyright © 2011 Dugald A. Steer
Cover illustration copyright © 2013 David Wyatt
Interior illustration copyright © 2011 Douglas Carrel
Design copyright © 2011 The Templar Company Limited
Dragonology™ is a trademark of The Templar Company Limited.
Translation © Patrick Frank 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej
forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho
informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2287-3

ALEXANDRA GORYNYČKOVÁ PO BITKE O HONG WEI NEZVESTNÁ

Vrahyňa drakov Alexandra Gorynyčková je nezvestná po tom, čo ju v Číne takmer zajala skupina popredných drakológov. Slečna Gorynyčková a jej kumpáni, najmä ohavný obchodník s drakmi známy pod menom Shadwell, prepadli chrám Hong Wei a chceli z neho uniesť dračieho majstra Dr. Ernesta Draka. Ich plán zmarila skupina udatných obrancov vrátane majstra chrámu Hong Wei, drakológov Noaha Hayesa, pána Cooka, jeho manželky a detí Beatrice a Daniela. Ich víťazstvo však zatienil žal, pretože musíme s bolesťou v srdci oznámiť aj správu o tom, že v tejto nelútostnej bitke prišiel krutým spôsobom o život ctihodný Lung Wei, dračí kráľ Západných hôr. Medzinárodná komunita viní z tejto vraždy slečnu Gorynyčkovú, ktorá má na krku aj krádeže artefaktov SASD a obvinenie zo zotročovania drakov. Dôveryhodné zdroje priniesli šokujúce správy o tom, že je pravdepodobne zodpovedná aj za čudesnú chorobu, ktorá pripravila o život množstvo indických drakov. Zdá sa, že tieto znepokojujúce obvinenia ostanú nevysvetlené, pretože túto Rusku nik ne-

videl po tom, čo skočila z útesu, aby sa vyhla zajatiu v boji. Takýto pád má zvyčajne za následok smrť, no pod útesom sa nenašlo jej telo. Čas ukáže, či tieto desivé udalosti znamenajú koniec Gorynyčkovej, alebo sa od nej ešte dočkáme ďalších úkladov voči drakom.

NAŠIEL SA LIEK NA DRAČIU CHOROBU!

SASD s radosťou oznamuje, že sa podarilo nájsť liek na záhadnú chorobu, ktorá kántrila nagy z púšte Thár. Bohužiaľ, pre nagy už prišiel tento objav neskoro. Zdá sa, že chorobe podľahli všetci príslušníci tejto hrdej rasy. Podarilo sa však zachrániť aspoň ostatné draky. V tomto ohľade musíme vyzdvihnúť odvážne činy Beatrice a Daniela Cookovcov, ktorí napriek mladému veku hrdinsky prepravili z Londýna do Indie dva poklady SASD (kalich svätého Petroca a *Liber Draconis*) a umožnili tak vývoj lieku. Drakológovia, ktorí ho drakom podávajú formou očných a ušných kvapiek, hlásia, že mnoho dračích rás reaguje na liečbu veľmi dobre a chorobu sa dozaista podarí celkom vyhubiť. Cookovské deti odvrátili najväčšiu hrozbu drakov dnešnej doby a ich chabrosti tleskajú milovníci drakov po celom svete.

»» DRAKOLOGICKÁ MAPA »»

BRITSKÝCH OSTROVŮV

OBSAH

Prológ	11
I. kapitola: Dračí potok	18
II. kapitola: Dračí ceremoniál	41
III. kapitola: Drakologická večera	58
IV. kapitola: Erasmus	79
V. kapitola: Stratený	110
VI. kapitola: Wyvernská cesta	124
VII. kapitola: Únos!	142
VIII. kapitola: Pán Anderson	154
IX. kapitola: Bitka o Ben Nevis	172
X. kapitola: Londýn	190
XI. kapitola: Odhalenie	208
XII. kapitola: Brána zradcov	226
XIII. kapitola: Zlatý poklad	261
XIV. kapitola: Idraigirov rozsudok	283

ZOZNAM ILUSTRÁCIÍ

<i>„Pozrite sa na tú starú zručaninu!“</i>	23
<i>„Pradávne nebezpečenstvo narastá.“</i>	52
<i>„... predpokladám, že mám tú česť s Danielom a Beatrice Cookovcami.“</i>	67
<i>Zjavne si zle odhadol pristávaciu dráhu...</i>	91
<i>... ako-tak som rozoznal dvojicu dračích stôp vedúcich do tmy.</i>	119
<i>Pán Tibbs takmer vyskočil z kože.</i>	131
<i>„Poddať sa vydieraniu?!“ Erasmus vykrútil hlavu a neveriacky privrel oči. „Nikdy!“</i>	150

ZOZNAM ILUSTRÁCIÍ

„... k Ben Wyvisu je to len okolo tridsať kilometrov.“	161
„Nie! Nezabíjaj ho!“	176
„Ste asi jediné deti, ktoré sa kedy odvážili pristáť pri Buckinghamskom paláci s drakom.“	203
„Ber ju dnu, trpák!“	214
„Stratené draky Británie.“	232
„Som majster tajného rytierskeho rádu Drakobijcov!“	258
„Čo... čo to má byť?“	278
<i>Idraigirov rozsudok</i>	298

PROLÓG

Ráno 1. júna 1883 vošiel do londýnskeho Toweru major Cyril Wilson, mocný chlap so širokými plecami a vojenským držaním tela. Od brány vykročil priamo k zrúcanine Lampášovej veže, ktorú bolo treba najprv vykopať, kým ju mohli začať obnovovať. Keď sa priblížil k lešeniu, z tieňa k nemu vystúpila mužská postava.

„Dobré ráno, pán major,“ povedal muž a zdvorilo si podvihol cylinder.

„Predpokladám, že moja výbava dorazila v poriadku,“ odvetil major namiesto pozdravu.

Muž prikývol, odviedol ho dolu schodmi a na ich konci otvoril padacie dvere, aby návštevníka pustil do podzemnej komory.

„Keď sa budete vracaf, zaklopte,“ podal mu zapálenú fakľu a zavrel za ním padacie dvere.

Komora bola nahrubo vysekaná do skaly a prázdna, ak nerátal dlhú drevenú debnu opretú o jednu zo stien a kopu faklí na zemi. Do protiaľhlej

steny niekto vytesal obrovský štít s tromi drakmi nad sebou. Major si ho chvíľu prezeral a potom zatlačil prstami oči horného draka. Ozvalo sa cvaknutie a stredný drak vyplazil jazyk. Poriadne zaň potiahol, kdesi za stenou to opäť cvaklo a štít sa otvoril ako dvere. Major nazrel do temného tunela za nimi a vyvalil oči. V mihotavom svetle fakle bolo vidieť, že má po oboch stranách až po strop naukladané ozrutné kosti. Do tmy sa škerili lebky s mohutnými tesákmi, ktoré sa vonkoncom nepodobali na ľudské. Boli to kosti nejakých obludných zvierat. Nad nimi sa vynímali slová *Bienvenue au Royaume des Dragons Mortis* vytesané do skalnej steny.

„Vitajte v kráľovstve mŕtvych drakov,“ preložil si polohlasne. Vytiahol mapu a chvíľu do nej hľadel vo svetle plameňa, potom zobral drevenú debnu a rázne s ňou vykročil do labyrintu plného kostí.

O hodinu neskôr sa prepracoval do priestranej komnaty. Len čo do nej vošiel, na opačnom konci sa otvorili masívne dvojkrídlové dvere. Prešiel cez ne do ozrutnej kruhovej siene, zaliatej svetlom množstva fakiel a do tváre mu nečakane zavanul taký ostrý pach síry, až mimovoľne ohrnul nos. Všetky voľné plochy v sieni zdobili maľby a rytiny drakov, jeho však

okamžite zaujala socha na opačnom konci. Bola vyššia ako on a zobrazovala draka v životnej veľkosti. Stál na zadných nohách, akoby sa práve chystal vzlietnuť, a rozťahnutými krídlami sa takmer dotýkal klenutého stropu. Miesto očí mal obrovské rubíny, šupiny boli zo zlata a z papule plnej ostrých strieborných zubov mu visel červený jazyk. Socha však nebola úplná. Chýbal jej jeden pazúr na prednej labe.

Akoby priamo z úst toho netvora sa dunivo ozvalo: „Vitajte! Takže ste sa k nám predsa len rozhodli pridať?“

„Kde to sme?“ major položil ťažkú debnu na zem a užasnuto sa obzeral na všetky strany.

„V lóži prísne tajného rytierskeho rádu Drakobijcov,“ odvetil hlas. „Keďže jeho pôvodní členovia už nie sú medzi nami, je na nás, aby sme pokračovali v ich poslaní.“

„V akom poslaní?“ major vedel iba veľmi málo o úlohe, na ktorú ho povolali.

„Pozrite sa na knihu.“

Pri nohách dračej sochy stál rečnícky stojan a na ňom prastará kniha v koženej väzbe so zlatým písmom.

„*Malleus Draconis...*“ prečítal nahlas.

„*Kladivo na draky!* Napísal ho kráľ Eduard Prvý a pre rytierov malo silu zákona. Vidíte motto nad sochou?“

Major sa pozrel na rytinu, ktorá visela nad dračou hlavou. Mala podobu prastareho zvitku a až ho striaslo, keď si na ňom prečítal slová *Mort aux Dragons*.

„Smrť drakom! To bol ich bojový pokrik!“ Hlas neznámeho znel akosi divne, takmer až desivo. „Ich poslaním bolo vykántriť draky v celom kráľovstve. Všetky do jedného! Nepodarilo sa im ho však naplniť.“

„Takže kosti v tom labyrinte sú naozaj dračie?“ Major iba s námahou potláčal pochybovačný tón.

„Ste vnímavý, pán major.“

„Ale draky sú stvorenia z mýtov a legend.“

„Z mýtov? Z legend?“ Spoza sochy sa vynoril muž v čiernom fraku. Mal takú znetvorenú tvár, že sa z nej nedalo vôbec nič vyčítať. „Pozrite!“ s dramatickým gestom ukázal na padaciu mrežu pod vyblednutým portrétom svätého Juraja.

Major k nej pristúpil. Síry tam bolo vo vzduchu toľko, že si musel priložiť ruku na ústa. Spoza mreží sa naňho ospanlivo pozeralo drobné zelené stvorenie s poskladanými krídlami. Stálo vzpriamene a akýmsi čudesným spôsobom pripomínalo človeka, no bol

to celkom jednoznačne drak. Jeho chvost plieskal po kamennej podlahe ako bič. Major sa na moment trochu prestal ovládať a viditeľne zalapal po dychu: „Je oveľa menší, ako by som čakal.“ Prizrel sa tomu tvorovi bližšie a na okamih zmeravel: „Nechrlí aj oheň?“

„Áno, ale tento druh to robí iba veľmi zriedkavo. Je to mláďa chrliča – takmer ani nestojí za to, aby sme ho zabili. Draky však dorastajú do väčších rozmerov. Nepomerne väčších. Pre skúseného vojaka ako vy je zabíjanie drakov dospeljej veľkosti oveľa uspokojivejším zážitkom.“

Muž sa kruto usmial, akoby presne vedel, o čom hovorí. „Keď som vás vyhľadal, vraveli ste, že armáda onedlho dostane do výzbroje prenosný poľný kanón. Vraj by mal slúžiť na boj v horách. A vraveli ste, že práve vy osobne ste zodpovedný... za jeho testovanie?“

„Priniesol som ho so sebou,“ major ukázal na drevenú debnu.

„Tak ho otestujme,“ muž stisol páku a padacia mreža sa zasunula do stropu. Drak sa zavrteľ, pomaly vstal a chabo mykol reťazou, ktorou ho prikovali k stene. Major rozopol spony na debne, vybral z nej miniatúrny poľný kanón a rozložil podperu.

Postavil ho k vstupu do chodby a zasunul do hlavne strely.

„Postavte sa za mňa,“ prikázal mužovi ráznejšie, ako zamýšľal. Radšej si odkašlal a o poznanie vlúdnejším hlasom ešte dodal: „Táto zbraň má nečakanú silu.“

Muž so znetvorenou tvárou ho poslúchol. Major si klákol za kanón a opatrne ho namieril.

Drak naňho žmurkol.

„Nie je veľmi športové zabíjať zajatcov,“ poznal major, keď opäť zdvihol hlavu.

„Pokračujte, prosím,“ nástojil muž. Oči sa mu leskli, no z jeho tváre sa stále nedalo nič vyčítať.

Nakoniec major vystrúhal grimasu a stisol spúšť. Z hlavne s rachotom vyšľahol plameň a hneď za ním sa vyvalil kúdol hustého dymu. Po ňom zostalo ticho. Keď sa dym rozplynul, na zemi ležalo bezvládne telo draka s mŕtvym pohľadom v očiach. Na kamennej dlažbe syčala kyselina, čo mal namiesto krvi.

Muž k nemu opatrne pristúpil a štuchol doň špičkou topánky.

„Je po ňom?“ chcel vedieť major.

„Áno,“ na mužovej tvári sa objavil studený krivý úsmev. Podal majorovi ruku v rukavici.

„Tak dobre, pán major. Máme priateľov, ale aj nepriateľov. Mal by som vám porozprávať o Starodávnej akademickej spoločnosti drakológov.“

I. kapitola DRAČÍ POTOK

*Musíme zistiť čo najviac o zradcoch, ktorí pomáhajú drakom
a umožňujú im ukrývať sa, a bez varovania ich rozdrviť.*

Malleus Draconis (Kladivo na draky), kráľ Eduard

Horáčik šťastne poskakoval po lesnej cestičke. Väčšie konáre preskakoval, menšie pučil pod nohami. Do kože sa mu zachytávali výhonky ostružín, no jeho červenkasté šupiny už spevneli natoľko, že sa nemusel báť škrabancov. My s Beatrice sme však z toho až takú radosť nemali. „To musíme vždy chodiť do Dračieho potoka cez les?“ frflal som. Od nášho odchodu z Dračieho hradku ubehla už takmer hodina a plecniak na chrbte mi pripadal čoraz ťažší.

„Iba keď sa učíme drakológiu,“ odvetila mama pobavene.

„Nevedie tam aj nejaká ľahšia cesta?“ spýtala sa Beatrice zadychčane, lebo sme práve zdolali strmý bahnitý svah na brehu potoka.

„Toto je najrýchlejšia cesta z Dračieho hrádku.“ Otec bol už navrchu, a tak sa obrátil a ukázal cez húštinu stromov pred sebou: „Dalo by sa tam však dôjsť po ceste na druhej strane lesa.“

„Nebolo by fantastické, keby sme sa tam mohli priviezť na poníkoch?“ navrhla Beatrice. Odrazu bola plná nádeje. „Tak by sme síce išli dlhšou cestou, ale zabrala by nám menej času.“

Mama sa pobavene zasmiala a podala jej ruku, aby ju vytiahla navrch strminy.

„Naozaj sa chceš voziť na peknom tučnučkom poníkovi cez miesta, kde môžu byť hladné draky?“

„Nemuseli by byť priveľmi vykŕmené...“ žobronila Beatrice,

Mama len smutne pokrútila hlavou: „Je mi to ľúto, Beatrice, ale draky a poníkmi k sebe skrátka nejdú.“

„Keby bol Horáčik väčší, mohli by sme tam letieť na jeho chrbte,“ nadhodil som. Všetci sa zasmiali a Horáčik sa predviedol drobným plamienkom, aby dal najavo radosť, že sa rozprávame práve o ňom.

Bolo to naše mláďa európskeho kontinentálneho draka. Mal iba jeden rok a chovali sme ho už od vajca. Neprestajne rástol a obaja sme si ho veľmi obľúbili.

„Samozrejme,“ pripomenula nám mama s viditeľne temnejšou náladou, „keď bude dosť veľký na to, aby lietal, príde čas vypustiť ho do voľnej prírody.“ My dvaja sme sa stále ešte nevedeli zmieriť s predstavou, že nás opustí náš najmilovanejší dráčik. Otec to vedel, a tak rýchlo zmenil tému.

„Bude sa mu v Dračom potoku páčiť,“ vyhlásil a zišiel z chodníka, aby mohol kráčať vedľa nás. „Bude tam mať nepomerne väčšiu slobodu. No a okrem toho, ak chceme prevádzkovať útočisko pre osirelé dračie mláďatá, musí to byť na osamelom mieste. Nemôžeme riskovať, že naň niekto omylom natrafí.“

„Nie je aj Dračí hrádok dosť osamelý?“ Beatrice zrýchlila, aby s ním udržala krok. „A čo ak bude pršať?“

„Tak si vezmeš dáždnik!“ otec podvihol obočie a predstieral, že ju karhá. „Vari je toto to dievča, ktoré preletelo pol sveta na Dračom exprese, táborilo pod hviezdami, znášalo neznesiteľnú pálavu Sahary aj mrazivý chlad Himalájí?“

„No...“ zamyslela sa a chytila sa ho za ruku, „vtedy nepršalo.“

Obaja sme boli nadšení myšlienkou na útočisko pre bezbranné draky, no ešte väčšie potešenie prame-